

Arrest

nr. 255 686 van 7 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen een eerste keer België binnengekomen in 2006, een tweede keer eind 2008, een derde keer in 2011 en een vierde keer in 2016. Op 29 oktober 2020 dient zij een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen een eerste keer België binnengekomen in 2006, een tweede keer in 2011 en een derde keer op 7 oktober 2016. Op 29 oktober 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 november 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 21 (verzoeker) en 22 (verzoekster) december 2020 gehoord.

1.3. Op 28 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werd op 28 januari 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Pindorama Do Tocantins. U bent geboren en opgegroeid in een Fazenda op het platteland. Uw hebt twee zonen, J. K. en J. M., uit een eerdere relatie met M. F. E. J.. Uw twee zonen zijn meerderjarige in verblijven momenteel in België. De laatste veertien à vijftien jaar voor uw definitief vertrek uit Brazilië in 2006 woonde u in de stad Goiania waarvan de laatste vier à vijf jaar met uw toenmalige partner A. R. D. S. Uw vader is overleden, uw moeder woont in nog steeds in Pindorama Do Tocantins. U hebt twee zussen en zeven broers. Uw broer G. en uw zus F. verblijven in België, uw zus G. in Frankrijk. Uw overige broers en zussen verblijven in Brazilië.

In 2006 stelde u vast dat uw toenmalige partner A. een druggebruiker was en op gegeven moment samen met een vriend van hem bij u thuis kwam met een geluidsinstallatie die hij onmogelijk zelf zou kunnen betaald hebben. U vroeg om raad bij een vriendin en besloot om de politie hierover in te lichten. Aangezien de politie diezelfde dag reeds een melding van de diefstal gekregen had van de eigenaar van de installatie, zijn ze naar uw huis gekomen waar ze A. en de installatie hebben meegenomen. De politie vertelde nadien uw man dat u degene was die de politie gebeld had. De vriend van A. zei vervolgens tegen A. dat u teveel praat en dat u het zwijgen moet opgelegd worden. Aangezien u vermoedt dat de vriend een drugshandelaar is, bent u naar uw vriendin gegaan, vervolgens naar uw moeder in Pindorama Do Tacontins waar u uw twee kinderen hebt achtergelaten en bent u naar België gekomen.

In België hebt u uw huidige man, B. G. T. (O.V. xxx) leren kennen. In 2008 bent u teruggegaan naar Brazilië en hebt u met een volmacht jullie huwelijk voltrokken op 16 oktober 2008. U bent toen ongeveer een maand in Brazilië gebleven.

Vervolgens bent u in 2011 een tweede maal naar Brazilië teruggegaan, ditmaal samen met uw echtgenoot en met de intentie om er definitief te blijven. Uw vader wilde samen met u een kruidenierszaak opstarten. U vernam echter dat men achter u vroeg in de winkel in Goiania waardoor uw vader het beter vond om toch geen zaak op te richten. Uw man trachtte ook werk te zoeken maar dit lukte niet. U bent ongeveer vijf maanden gebleven in Brazilië, uw man ongeveer drie maanden. Jullie keerden opnieuw terug naar België.

In 2016 bent u een derde keer naar Brazilië geweest om het huwelijk van uw zoon bij te wonen. U bent toen slechts enkele dagen gebleven.

Op 29 oktober 2020 hebt u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer vreest u enerzijds de vriend van uw ex-partner die u in 2006 bedreigde, anderzijds vreest u net als uw man dat u geen werk zult vinden en niet zal kunnen overleven. Ook vreest u de corona pandemie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u samen met uw echtgenoot jullie origineel Braziliaans paspoort voor, samen met jullie Braziliaanse identiteitskaart, de originele militaire kaart van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, verschillende documenten betreffende de lopende procedure in Italië om er een verblijfsvergunning te krijgen, een originele vliegtuigticket waarmee T. in 2016 terug naar Europa gekomen is en een cd-rom met medische gegevens betreffende zijn knie. U legt nog uw originele Braziliaanse kieskaart voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw houding niet in overeenstemming is met, of getuigt van, een gegronde vrees op vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u reeds in april 2006 in België bent aangekomen (notities van het persoonlijk onderhoud G. F. C. G., d.d. 22 december 2020, CGVS G., p. 7), verzocht u pas op 29 oktober 2020 om internationale bescherming (CGVS G., p. 9). U erkende dat u zich bewust was dat u na drie maanden in België zich in illegaal verblijf bevond maar hebt geen stappen ondernomen om uw verblijf te legaliseren (CGVS G., p. 9). Dit omdat uw man reeds een procedure lopende had om in Italië op basis van zijn familiale afstamming de nationaliteit te krijgen (CGVS G., p. 9). Deze rechtvaardiging voor uw nalaten in België om internationale bescherming te verzoeken kan echter niet overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming wordt immers verwacht dat hij onmiddellijk na zijn of haar aankomst om internationale bescherming verzoekt en dat hij of zij zo snel mogelijk alle mogelijke stappen onderneemt om deze bescherming te verkrijgen. Uw laattijdig verzoek is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Ook uit de houding van uw echtgenoot blijkt dat die geen vrees koestert te opzichte van Brazilië. Hijzelf kwam aan in België in maart 2007 en diende eveneens pas op 29 oktober 2020 een verzoek in (notities van het persoonlijk onderhoud T. B. G., d.d. 21/12/2020, CGVS T., p. 8). Hij benadrukt daarbij dat hij eerder op zoek was naar een middel om een legaal verblijf te verkrijgen en niet om internationale bescherming aan te vragen (CGVS T., p. 11 en verklaring DVZ d.d. 17/11/2020, vraag 27). Zo vreest hij geen persoonlijke vervolging bij terugkeer naar Brazilië en heeft hij geen problemen met de Braziliaanse autoriteiten of met medeburgers (notities van het persoonlijk onderhoud T. B. G., d.d. 21/12/2020, CGVS T., p. 13). U deelt tijdens het onderhoud op het CGVS mee dat u niet wist dat u een verzoek om internationale bescherming indiende, maar dacht dat het ging om een verzoek tot regularisatie hetgeen u opgevangen had op een Facebookpagina van en voor Brazilianen in België (CGVS G., p.10). Ook dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat zowel u als uw echtgenoot meermaals vrijwillig zijn teruggekeerd naar Brazilië, evenmin een houding is die in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade (CGVS G., p. 4 & 8; CGVS T., p. 9).

Dat u tot driemaal toe vrijwillig bent teruggekeerd, ondermijnt eveneens ten stelligste de door u geopperde persoonlijke vrees voor de drugsdealer van uw toenmalige partner (CGVS G., p. 10). Deze vrees zou ontstaan zijn in 2006. Dat u daarbij aangeeft dat u, bij terugkeer vanuit België enkel in 2011 in Goiania verbleven hebt en de overige twee keren in uw geboortedorp Tocantins doet hieraan geen afbreuk (CGVS G., p. 8), gezien u daadwerkelijk naar Goiania bent teruggekeerd. De geloofwaardigheid ervan wordt verder ondermijnt door uw incoherente en vage verklaringen omtrent deze vrees. Bij de DVZ haalde u namelijk aan dat uw toenmalige partner iets gestolen had en daardoor een schuld openstaan had (vragenlijst CGVS G., d.d. 17/11/2020, vraag 3.5). U verwijst tijdens dit interview nergens naar het feit dat u zowel uw ex als zijn dealende handlanger zou hebben aangegeven bij de Braziliaanse autoriteiten en daardoor een persoonlijke vervolging zou vrezen door diezelfde drugsdealer, wat frappant is, gezien u dit bij het CGVS wel nadrukkelijk beweert (CGVS G., p. 10). Ook frappant is dat u de naam van die drugsdealer niet weet en behalve dat hij drugs dealde ook geen enkel begin van informatie kunt geven over de man die u vreest bij terugkeer naar Brazilië. Noch weet u iets te zeggen over de naam of de grootte van zijn bende waarin hij opereerde (CGVS G., p. 12 & 14). U baseert uw vrees bovendien op een eenmalige uitspraak van die dealer tegen uw ex dat hij u het zwijgen zou opleggen (CGVS G., p. 13). Indien u daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou hebben voor deze persoon, mag worden verwacht dat u zicht erover zou hebben geïnformeerd ten einde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. De geloofwaardigheid van deze vrees wordt verder in vraag gesteld doordat u bij uw toenmalige partner A. niet meer zou hebben geïnformeerd naar een stand van zaken, ondanks dat u wel nog in contact staat met diens moeder en dus in de mogelijkheid bent om u hiernaar te informeren (CGVS G., p. 16). U hebt er aldus het raden naar of ze op dit moment nog naar u op zoek zijn (CGVS G., p. 16). Er kan aldus geen geloof worden gehecht dat u daadwerkelijk

bij terugkeer naar Brazilië zou vrezen gedood te worden door de drugsdealer van uw ex partner uit 2006.

De vrees van u en uw echtgenoot om bij terugkeer naar Brazilië moeilijk werk en onderdak te zullen vinden, zeker gezien de huidige crisis (CGVS G., p. 11; CGVS T., p. 13), is dan weer een motief van louter socio-economische aard dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegend gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart in dit verband dat het in Brazilië weliswaar moeilijk(er) is om (vast) werk te vinden (dan in België) maar u wijt dit aan het feit dat u geen opleiding heeft genoten en aan de algemene economische situatie in Brazilië, die er recent ten gevolge van de coronapandemie op achteruit is gegaan (CGVS G., p. 11, 17-19). T. voegt toe dat werk vinden een probleem is dat vele Brazilianen treft (CGVS T., p. 15). U zou moeten werk zoeken als meid zegt u, maar daarvoor in de wachtrij moeten staan (CGVS, p. 17 & 19). Uw familieleden blijken echter in staat te zijn te werken of te hebben gewerkt in Brazilië (CGVS G., p. 5). Er mag dan ook geconcludeerd worden dat u wel degelijk toegang zult hebben tot de Braziliaanse arbeidsmarkt in geval van terugkeer. Bovendien haalt u ook aan dat wanneer uw man goed werk zou vinden, het mogelijk zou zijn voor jullie om te overleven (CGVS G., p. 17). Voorts bent u eigenaar van een woning in Brazilië waar momenteel een familielid verblijft (CGVS G., p. 6). Uw bewering dat uw belagers dit adres kennen, is gezien het ongeloofwaardige karakter van deze problemen niet geloofwaardig (CGVS G., p. 19). Toen u vanuit België terugkeerde, kon u bovendien bij uw moeder terecht (CGVS, p. 8). Uw vader maakte ook plannen om een handelszaak voor u op te starten, wat toch blijkt geeft van enige daadkracht en financiële armslag (CGVS, p. 8). Uit niets blijkt dat u bij terugkeer dan ook niet op de familiale steun zou kunnen rekenen om uw leven in Brazilië weer op te bouwen. U uit niets blijkt ook dat T. bij terugkeer naar Brazilië niet door zijn entourage zou worden gesteund. Integendeel, hij zou immers onderdak kunnen vinden bij zijn ouders (CGVS T., p. 15). Bovendien blijkt dat zowel zijn familieleden (CGVS T., p. 6) als hijzelf (CGVS T., p. 10-11; CGVS G., p. 18) toegang hebben of hadden tot de Braziliaanse arbeidsmarkt. T. zelf sluit evenmin uit dat hij niet aan werk zou geraken (CGVS T., p. 15). Bijgevolg kan er uit uw verklaringen en die van uw man geenszins worden opgemaakt dat jullie bij terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zouden kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat de algemene verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft (CGVS G., p. 12, CGVS T., p. 13) stelt de commissaris-generaal dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, deze vrees vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien blijkt nergens uit dat jullie persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zouden lopen. De ernstige schade waarnaar jullie verwijzen, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat jullie in het geval van een terugkeer naar jullie land worden blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan jullie is om te bewijzen dat het risico dat jullie aanhalen, gesteld dat jullie al door de ziekte zijn getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1 van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet jullie opzettelijk medische zorg weigeren, wat jullie in casu niet aantonen.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u noch uw echtgenoot er in zijn geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jullie neergelegde documenten wijzingen bovenstaande beslissing niet. Jullie originele Braziliaanse paspoorten, Braziliaanse identiteitskaart en kieskaarten bevestigen jullie nationaliteit en identiteit die niet betwist worden. Jullie huwelijksakte bevestigt jullie huwelijk bij volmacht hetgeen evenmin betwist wordt. Voorts legde uw man bijkomend zijn vliegtuigticket neer hetgeen slechts bevestigt dat hij in 2016 naar België is gekomen hetgeen niet betwist wordt. De documenten betreffende de lopende procedure in Italië om er op basis van zijn afstamming een verblijf te verkrijgen hebben geen invloed noch toegevoegde waarde met betrekking tot jullie huidig verzoek om internationale bescherming. Dat hij medische problemen gekend heeft met zijn knie waarvoor hij de Cd-rom wilde voorleggen wordt evenmin betwist. Hij haalt zelf aan dat zijn knieproblemen hem enkel weerhouden van te voetballen, niet van te werken (CGVS T., p. 14). De kopie van de Belgische verblijfstitel op naam van Pedro Luis Barros bevestigt dat de man verblijfsrecht heeft in België, maar heeft verder geen invloed op de beoordeling van jullie verzoek om internationale bescherming. Er moet op gewezen worden dat elk verzoek op eigen merites wordt beoordeeld. De militaire kaart van T. heeft evenmin invloed op de beoordeling van jullie voorgehouden vrees.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot B. G. T. (O.V. 9.142.111) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Ciuaba. U hebt tot het achtste jaar middelbaar onderwijs gevolgd en hebt van 2002 tot 2006 vier jaar van uw legerdienst gedaan. Na uw legerdienst bent u professioneel voetballer geworden. U hebt twee zonen E. G. en T. bij uw voormalige partner A. F.. Uw kinderen wonen bij hun moeder in Brazilië. Uw beide ouders alsook uw twee broers O. en O. wonen nog in Brazilië.

In 2006, nadat de competitie beëindigd was in Brazilië, hebt u Brazilië verlaten om uw geluk in de Belgische competities te komen beproeven. Omdat uw verblijfsvergunning niet in orde was, kwam u niet aan een contract toe. Uiteindelijk werd u door een voetbalmanager naar Nederland gehaald maar daar kreeg u net voor u uw contract zou tekenen een knieblessure. Het contract sprong af en men liet u aan uw lot over.

In België leerde u in december 2007 uw huidige, Braziliaanse, echtgenote F. C. G. (O.V. xxx) kennen. Op 16 oktober 2008 zijn jullie getrouwd. Uw vrouw heeft dit huwelijk met uw volmacht voltrokken in Brazilië. In 2008 bent u in België in de bouwsector beginnen werken. In december 2010 is uw vrouw teruggekeerd naar Brazilië. U bent haar achterna gereisd in februari 2011, voor 3 maanden. U was van plan om definitief terug te keren maar u vond geen werk en had geen woning. U besliste om terug te keren naar België. Uw vrouw is vijf maanden later samen met haar jongste zoon terug naar België gekomen.

In 2013 contacteerde u een advocaat om uw legaal verblijf te regelen. U betaalde die 300 euro, maar hebt sindsdien niets meer vernomen.

In 2016 bent u opnieuw naar Brazilië teruggekeerd initieel met de bedoeling er twee maanden te blijven. Bij uw terugkeer werd u echter door de Italiaanse douane tegengehouden en teruggestuurd naar Brazilië waar u vervolgens negen maanden hebt verbleven bij uw ouders in Grande Verde. In deze periode hebt u gedurende vijf maanden kunnen werken als schilder en pleisteraar. Op 7 oktober 2016 bent u terug naar België gekomen.

In Italië heeft u reeds zeven jaar een procedure lopen om Italiaanse verblijfsdocumenten te verkrijgen, omdat u zou afstammen van een Italiaanse man die in 1900 naar Brazilië gegaan is.

In augustus 2020 zocht u echter op internet naar mogelijkheden om uw verblijf in België te legaliseren. U kwam eerder toevallig terecht bij de mogelijkheid om internationale bescherming aan te vragen. Op 29 oktober 2020 diende u dan ook een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Brazilië vreest u de coronacrisis alsook moeilijk aan werk te zullen geraken. U hebt geen huis in Brazilië.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel Braziliaans paspoort voor, samen met uw Braziliaanse identiteitskaart, uw originele militaire kaart, uw huwelijksakte, verschillende documenten betreffende de lopende procedure in Italië om er een verblijfsvergunning te krijgen, uw originele vliegtuigticket waarmee u in 2016 terug naar Europa gekomen bent en een cd-rom met medische gegevens betreffende uw knie. Uw echtgenote legt haar origineel Braziliaans paspoort neer, haar originele Braziliaanse identiteitskaart en een originele Braziliaanse kieskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenote F.C.G. (OV. xxx) verklaarde. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

“ (citaat beslissing verzoekster) ”

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, c), 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers voeren aan dat zij duidelijk geweest zijn in hun verklaringen en geen informatie hebben achtergehouden en dat rekening moet worden gehouden met de situatie waarin zij zich bevinden. Zij zijn niet van slechte wil en konden niet anders dan uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in

te dienen. Verzoekers stellen bij een terugkeer naar Brazilië moeilijk aan werk te geraken, ze wijzen erop dat verzoeker geen huis heeft in Brazilië en dat verzoekster er problemen had met haar ex-echtgenoot, een drugshandelaar die zijn vriend was, heeft verzoekster bedreigd. Dat verzoekster intussen is teruggekeerd naar Brazilië, betekent niet dat er geen vrees meer was ten aanzien van deze drugshandelaar, dit blijkt ook uit het gehoor van verzoekster. Verzoekster vreesde niet alleen de drugshandelaar maar ook zijn hele bende en de politie was corrupt. De naam van de drugshandelaar was in dit kader irrelevant. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus benadrukken verzoekers dat Brazilië geen land is met een stabiele veiligheidssituatie of een stabiele politieke situatie. Bovendien kan Brazilië de COVID-19 pandemie niet aanpakken. In Brazilië vinden op grote schaal mensenrechtenschendingen plaats en is de corruptie wijdverspreid.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen geen bijkomende stukken bij hun verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Onontvankelijkheid van het middel

Verzoekers voeren de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Deze bepaling werd echter omgezet naar Belgisch recht zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoekers er zich niet rechtstreeks op kunnen beroepen. Verzoekers voeren niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

De beslissing genomen in hoofde van verzoeker vermeldt dat zijn asielmotieven volledig gelijklopen met deze van zijn echtgenote en er wordt verwezen naar de beslissing in hoofde van verzoekster.

Aan verzoekers worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in geslaagd zijn een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken: (i) verzoeksters houding en die van haar echtgenoot kunnen niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigen niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming; (ii) dat verzoekster tot drie maal toe vrijwillig is teruggekeerd ondermijnt de door haar geopperde vrees voor de drugsdealer van haar toenmalige partner in 2006, de geloofwaardigheid van deze vrees wordt daarnaast ondermijnd door verzoeksters incoherente en vage verklaringen daaromtrent (iii) verzoeksters vrees en die van haar echtgenoot om bij terugkeer naar Brazilië moeilijk werk en onderdak te vinden, is een motief van louter socio-economische aard dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade (iv) de algemene verwijzing naar de Covid-19 pandemie is vreemd aan de criteria van de Vluchtelingenconventie en nergens blijkt dat verzoekers persoonlijk een risico op ernstige schade zouden lopen (v) er blijkt nergens uit dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoekers brachten geen informatie bij waaruit het tegendeel zou blijken (vi) de documenten die verzoekers neerleggen wijzigen het bovenstaande niet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Brazilië geen werk en onderdak te vinden als gevolg van de socio-economische situatie die verergerd is door de Covid-19 pandemie. Verzoekster vreest de drugsdealer van haar ex-partner, die haar in 2006 bedreigde nadat ze geklikt had over een diefstal.

2.3.5.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissingen op correcte wijze vastgesteld dat verzoekers' houding niet in overeenstemming is met, of niet getuigt van, een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade, gezien zij voor het eerst in België toekwamen in 2006 en 2007 en pas op 29 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden. Het laten verstrijken van zo'n termijn wijst niet op een dringende nood aan bescherming en is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Ook het feit dat verzoekers verschillende malen vrijwillig zijn teruggekeerd, naar Brazilië, is evenmin een houding die hiermee in overeenstemming kan worden gebracht.

Verzoekers voeren aan dat verzoeker nog een procedure hangende heeft in Italië en dat er ook sprake was van een zekere onwetendheid. Deze beweringen nemen echter niet weg dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

2.3.5.3. In de bestreden beslissingen wordt ook overwogen dat motieven van socio-economische aard niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en dat verzoekers niet aantonen dat zij hierdoor een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade: dat het moeilijk is om in Brazilië werk te vinden, wijt verzoekster aan het feit dat zij geen opleiding heeft genoten en aan de algemene economische situatie, die er recent nog op is achteruit gegaan door de coronapandemie. Verzoeker bevestigt dat werk vinden een probleem is dat vele Brazilianen treft. Hun familieleden blijken echter in staat te zijn te werken of hebben gewerkt, zodat geconcludeerd kan worden dat verzoekers toegang zullen hebben tot de arbeidsmarkt in geval van terugkeer. Verzoekster is daarnaast eigenaar van een woning en verzoekster kon toen ze terugkeerde bij haar moeder terecht, verzoeker zou onderdak kunnen vinden bij zijn ouders. Verzoeksters vader maakte ook plannen om in Brazilië een handelszaak voor haar op te starten, wat toch wijst op enige draagkracht en financiële armslag. Uit hun verklaringen kan niet worden afgeleid dat zij bij een terugkeer levensomstandigheden zouden kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoekers bevestigen in het verzoekschrift dat ze vrezen niet aan werk te zullen geraken in Brazilië en dat verzoeker er geen huis heeft. Dit betreft echter een loutere bevestiging van hun eerder afgelegde verklaringen en kan geen afbreuk doen aan deze motieven.

2.3.5.4. De bestreden beslissingen stellen ook dat de vrees van verzoekster voor de drugsdealer van haar ex-partner wegens een incident in 2006, ondermijnd wordt door het feit dat verzoekster sindsdien tot driemaal toe vrijwillig naar Brazilië is teruggekeerd en dat de geloofwaardigheid ervan wordt ondermijnd door haar incoherente en vage verklaringen omtrent deze vrees.

Verzoekers stellen in het verzoekschrift dat verzoekster hierover verklaringen heeft afgelegd waaruit volgens hen wel degelijk nog een vrees voor deze drugsdealer blijkt, dat de vrees ook geldt voor de hele bende, dat de politie corrupt was en dat het irrelevant is dat verzoekster de naam van de drugsdealer niet kent.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad onderstreept dat het louter herhalen van de asielmotieven en de afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekers toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers op voormelde wijze in gebreke blijven. Voormelde pertinente vaststellingen, die omstandig worden gemotiveerd in de bestreden beslissingen en steun vinden in het administratief dossier, en de daaraan verbonden conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vrees voor de drugsdealer van haar ex-partner blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.5.5. De Raad wijst er verder nog op dat een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke.

Waar verzoekers duiden op de situatie in Brazilië ten gevolge van de coronapandemie, wijst de Raad erop dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

2.3.5.6. De Raad stelt vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Onderzoek in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: *“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. Sinds het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 is er een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen door het nieuwe regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid

in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoekers geen concrete elementen bijbrengen die voormelde vaststelling in een ander daglicht stellen.

In hoofde van verzoekers kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4, § 2, c) worden in aanmerking genomen.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij worden bijgestaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET